

[1]

Rose Callowayová

Znáte ty příběhy o tom, jak silný a svalnatý muž vpadne do místnosti s hlavou vztyčenou, hrudí nadmutou a zataženými mohutnými rameny – je to král džungle, nejoblíbenější kluk v kampusu, ten, před nímž se podlomí kolena všem dívkám. Obklopuje ho aura nadřazenosti už jenom z toho čirého faktu, že má penis a velmi dobře si to uvědomuje. Očekává, že holka bude držet jazyk za zuby a poslechne každý jeho rozkaz.

Tak přesně v tomhle příběhu teď žiju.

Muž se posadí na kancelářskou židli v čele konferenčního stolu (místo na židli nejbliž ke mně) a jenom na mě hledí.

Možná si myslí, že ze mě bude jedna z těch omráčených holek. Že se před jeho hlubokýma šedýma očima a učesanými blondatými vlasy schoulím do klubíčka. Je mu dvacet osm a už teď ho poskvřnilo holywoodské elitářství a povýšenost. Když jsem s ním mluvila poprvé, házel do pléna jména herců, producentů a režisérů a čekal, že na něj budu zírat s pusou dokořán a obdivem v očích. „Znám se s tím a tím. Pracoval jsem na projektu s tamtím a oním.“

Můj přítel mi raději vytrhl mobil z ruky dřív, než jsem seřvala hollywoodského producenta, protože mě šíleně štvál.

Konečně promluví. „Máš ty smlouvy?“ Židle pod ním zaskřípe, když se opře.

Vytáhnu z kabelky štos papírů.

„Přines mi je.“ Zakmitá na mě dvěma prsty.

„Taky ses mohl posadit ke mně,“ odseknu a vstanu, na nohou kozačky v armádním stylu na vysokých podpatcích a s měděnými knoflíky. Pocházejí z nové kolekce Calloway Couture.

„Jenže jsem se k tobě neposadil,“ prohodí. „Pojď sem.“

Moje podpatky klapou o dřevěnou podlahu, zatímco mířím ke Scottu Van Wrightovi.

Položí si kotník na koleno a s prstem na tváři si mě nepokrytě prohlíží. Vyjede pohledem od mých štíhlých nohou přes lem černých plisovaných šatů s průsvitnými tříčtvrtečními rukávy až k vysokému límečku, který mi obepíná ztuhlý krk. Zadívá se na mé tmavě nalíčené rty a tváře zdůrazněné růží. Do našťvaných očí mi však nepohlédne, místo toho na dlouhou chvíli upře zrak na moji hrud'.

Zastavím se až u něj a mrštím smlouvami před něj na stůl. Papíry sjedou po naleštěné desce a přistanou mu v klíně. Několik sešívačkou spojených listů dokonce spadne na zem. Zeširoka se usměju, když se po nich musí neohrabaně natáhnout.

„Zvedni to,“ přikáže mi.

Úsměv mi opadne. „Spadly pod stůl.“

Nakloní hlavu a *znovu* si mě celou dlouze prohlédne. „Kam jsi je shodila *ty*.“

To snad nemyslí vážně. Založím si paže a na jeho příkaz nereaguju. Jenom tu sedí a čeká, až poslechnu.